

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawa

Jeff Pippenger

2025-12-02

Bilang Dalawa

Hinihintay ko nang may masidhing pananabik ang panahong mauulit ang mga pangyayari sa araw ng Pentekostes, na may higit na kapangyarihan kaysa noong pagkakataong iyon. Sabi ni Juan, 'Nakita ko ang isa pang anghel na bumababa mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kanyang kaluwalhatian.' Kung magkagayo'y, gaya noong panahon ng Pentekostes, maririnig ng mga tao ang katotohanang ipinapahayag sa kanila, bawat isa sa kanyang sariling wika.

Maaaring hiningahan ng Diyos ng panibagong buhay ang bawat kaluluwang taos-pusong nagnanais na paglingkuran Siya, at hipuin ang mga labi sa pamamagitan ng isang nagliliyab na baga mula sa dambana, at gawin silang matatas sa pagpuri sa Kanya. Libo-libong tinig ay mapupuspos ng kapangyarihang ipahayag ang mga kahanga-hangang katotohanan ng Salita ng Diyos. Ang pautal-utal na dila ay kakalagan, at ang mahiyain ay palalakasin upang magbigay ng matapang na patotoo sa katotohanan. Nawa'y tulungan ng Panginoon ang Kanyang bayan na linisin ang templo ng kaluluwa sa bawat karumihan, at panatilihin ang gayong malapit na kaugnayan sa Kanya upang sila'y maging kabahagi ng huling ulan kapag ito'y ibinuhos. Review and Herald, Hulyo 20, 1886.

Ang Pentekostes, kung itinuturing bilang isang kapistahan ng Panginoon, ay hindi maihihiwalay sa Paskuwa, sa Kapistahan ng Tinapay na Walang Lebadura, sa Handog ng Unang Bunga, at sa Kapistahan ng mga Sanlinggo. Ang Pentekostes ay isang yugto ng panahon, bagaman ito rin ay isang takdang sandali. Kaya tinatawag itong "panahon ng Pentekostes." Nagsimula ang panahong ito sa kamatayan, paglilibing, at muling pagkabuhay ni Cristo. Pagkaraan ng Kanyang pag-akyat sa langit, sinimulan ni Cristo ang apatnapung araw ng personal na pagtuturo, na sinundan ng sampung araw sa silid sa itaas kung saan naisakatuparan ang pagkakaisa. Ang 9/11 ay nagpasimula ng isang yugto na magwawakas sa batas ng Linggo sa Estados Unidos. Ang batas ng Linggo na iyon ay kinakatawan ng araw ng Pentekostes bilang isang takdang sandali; isang takdang sandali na inunahan ng isang yugto ng panahon na nagsimula sa 9/11. Mula sa 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, inuulit ang "panahon ng Pentekostes."

Ipinaliwanag ni Pedro na ang kahima-himalang pangyayari ng "mga dilang apoy" ay hindi kabaliwan ng pagkalasing, kundi katuparan ng nasasaad sa aklat ni Joel, sapagkat may pagtatalong ibinangon laban sa mensahe. Ang "mga dila" ay kumakatawan sa pagpapahayag ng isang mensahe, at ang apoy ay kumakatawan sa Espiritu Santo. Ang mensahe ng Pentekostes ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos (ang Diyos ay apoy na tumutupok) at ng pagka-tao ng dila. Kung paanong si Pedro ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo sa panahon ng huling ulan, gayon din ang mga Judiong mapagtalo ay kumakatawan sa isang dating bayang tipan na

pinalalagpasan mismo sa panahong bumabagsak ang huling ulan.

At silang lahat ay napuspos ng Espiritu Santo, at nagsimulang magsalita sa iba't ibang wika, ayon sa ipinagkaloob sa kanila ng Espiritu ang pananalita. At may mga nananahan sa Jerusalem na mga Judio, mga lalaking may takot sa Diyos, mula sa bawat bansa sa ilalim ng langit. At nang kumalat ang balitang ito, nagkatipon ang karamihan at nalito, sapagkat naririnig ng bawat isa sa kanila na ang mga ito'y nagsasalita sa kani-kaniyang sariling wika. At silang lahat ay namangha at nanggilalas, na sinasabi sa isa't isa, Narito, hindi ba ang lahat ng mga nagsasalitang ito ay mga taga-Galilea? At paanong naririnig nating bawat isa sila'y nagsasalita sa ating sariling wika, yaong wika na ating kinalakhan? Mga Parto, at mga Medo, at mga Elamita, at ang mga nananahan sa Mesopotamia, sa Judea at sa Capadocia, sa Ponto at sa Asia, sa Frigia at sa Panfilia, sa Egipto, at sa mga bahagi ng Libya na nasa palibot ng Cirene, at ang mga naninirahang dayo mula sa Roma, mga Judio at mga proselita, mga taga-Creta at mga taga-Arabia, ay naririnig natin sila na nagsasalita sa ating mga wika ng mga kamangha-manghang gawa ng Diyos. At silang lahat ay namangha at naguguluhan, na sinasabi sa isa't isa, Ano ang kahulugan nito? Nguni't ang iba, na nangungutya, ay nagsabi, Ang mga taong ito'y puno ng bagong alak. Nguni't si Pedro, na tumindig na kasama ang labing-isa, ay itinaas ang kaniyang tinig, at sinabi sa kanila, Kayong mga lalaki ng Judea, at kayong lahat na tumatahan sa Jerusalem, maalaman ninyo ito, at pakinggan ninyo ang aking mga salita: Sapagka't ang mga ito ay hindi lasing, gaya ng inaakala ninyo, yamang ikatlong oras pa lamang ng araw. Mga Gawa 2:4-15.

Ipinapaliwanag ni Pedro ang Pentekostes bilang katuparan ng aklat ni Joel. Ginagawa niya ito sa paraang propetiko, sa kalagayang ang buong sanlibutan ay kinakatawan, sapagkat sinasabi ng sipi na ang mga nakikinig ay nanggaling "mula sa bawat bansa sa silong ng langit." Noong 9/11 naliwanagan ang daigdig ng kaluwalhatian ni Cristo, at muli, sa batas ng Linggo, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay ganap na sasalaminin ang kaluwalhatian ni Cristo samantalang itataas sila bilang isang watawat sa harap ng buong sanlibutan. Nagsimula ang kapanahunan ng Pentekostes noong 9/11 at magwawakas ito sa batas ng Linggo.

Walang isa man sa atin ang tatanggap kailanman ng selyo ng Diyos hangga't ang ating mga likas ay may isa mang bahid o dungis. Ipinaubaya sa atin ang pagwawasto sa mga kapintasan ng ating likas, ang paglilinis sa templo ng kaluluwa mula sa bawat karumihan. Kung magkagayon, ang huling ulan ay babagsak sa atin gaya ng unang ulan na bumagsak sa mga alagad sa Araw ng Pentecostes.

Lubhang madali tayong nasisiyahan sa ating mga natamo. Inaakala nating tayo'y mayaman at dumadami ang ating mga pag-aari, at hindi natin nalalaman na tayo'y "kahabag-habag, at kaawa-awa, at dukha, at bulag, at hubad." Ngayon ang panahon upang pakinggan ang babala ng Tunay na Saksi: "Ipinapayo Ko sa iyo na bumili sa Akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamitan, at upang huwag mahayag ang kahihyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng gamot sa mata, upang ikaw ay makakita." ...

Ngayon natin kailangang ingatan ang ating sarili at ang ating mga anak na hindi madungisan ng sanlibutan. Ngayon natin kailangang labhan ang kasuotan ng ating pagkatao at paputiin

iyon sa dugo ng Kordero. Ngayon natin kailangang mapagtagumpayan ang pagmamataas, pita, at espirituwal na katamaran. Ngayon natin kailangang magising at magsagawa ng matibay na pagsisikap para sa pagkakabalanse ng pagkatao. 'Ngayon, kung maririnig ninyo ang Kaniyang tinig, huwag ninyong papagmatigas ang inyong mga puso.' Tayo ay nasa isang lubhang mapagsubok na kalagayan, nag-aantabay at nagbabantay sa pagpapakita ng ating Panginoon. Ang sanlibutan ay nasa kadiliman. 'Ngunit kayo, mga kapatid,' sabi ni Pablo, 'ay wala sa kadiliman, upang abutan kayo ng araw na yaon na gaya ng magnanakaw.' Layunin ng Diyos sa tuwina na maglabas ng liwanag mula sa kadiliman, ng kagalakan mula sa dalamhati, at ng kapahingahan mula sa pagkapagal para sa kaluluwang naghihintay at nananabik.

Ano ang ginagawa ninyo, mga kapatid, sa dakilang gawain ng paghahanda? Ang mga nakikipag-isa sa sanlibutan ay tumatanggap ng hulmang makamundo at naghahanda para sa tanda ng hayop. Yaong mga hindi nagtitiwala sa sarili, na nagpapakumbaba sa harap ng Diyos at dinadalisa ang kanilang mga kaluluwa sa pagsunod sa katotohanan—ang mga ito ay tumatanggap ng hulmang makalangit at naghahanda para sa tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Kapag lumabas na ang kautusan at naipataw ang tatak, ang kanilang likas ay mananatiling dalisa at walang dungis magpakailanman.

Ngayon ang panahon upang maghanda. Ang tatak ng Diyos ay hindi kailanman ilalagay sa noo ng lalaki o babae na hindi dalisa. Hindi rin ito kailanman ilalagay sa noo ng lalaki o babae na mahangarin, maibigin sa sanlibutan. Hindi rin ito kailanman ilalagay sa noo ng mga lalaki o babae na may mga dila ng kabulaanan o may mga pusong mandaraya. Ang lahat ng tatanggap ng tatak ay dapat walang dungis sa harap ng Diyos—mga kandidato sa langit. Sumulong kayo, mga kapatid kong lalaki at babae. Maikli lamang ang maisusulat ko hinggil sa mga puntong ito sa mga sandaling ito; ako'y tumatawag lamang sa inyong pansin hinggil sa pangangailangan ng paghahanda. Saliksikin ninyo ang mga Kasulatan sa inyong sarili, upang maunawaan ninyo ang nakapanghihilakbot na kasolemnidad ng panahong ito. Testimonies, tomo 5, 214, 216.

Dito, tinutukoy ni Sister White ang Pentecostes bilang isang takdang sandali sa panahon, na tumutugma sa batas sa Linggo sa Estados Unidos, “kapag lumabas ang kautusan.” Gayunman, bagaman minarkahan niya ang batas sa Linggo at ang Pentecostes bilang isang takdang sandali, ang kaniyang mensahe na nananawagan ng paghahanda ay tumutukoy sa isang kapanahunan na nauuna sa batas sa Linggo, na itinitipika ng kapanahunan ng Pentecostes. Ang batas sa Linggo ang pagsubok sa Sabbath ng ikapitong araw, at ang panahon mula 9/11 hanggang sa batas sa Linggo ay maaaring matukoy bilang simbolikong “araw ng paghahanda ng Panginoon.” Nauuna ang paghahanda sa pagsubok.

Ang "huling ulan ay babagsak sa" isang daan at apatnapu't apat na libo, gaya rin ng "unang ulan ay bumagsak sa mga alagad sa Araw ng Pentecostes." Ang panahong inilalarawan bilang panahon ng Pentecostes ay nagsimula sa isang pagwiwisik nang si Cristo ay bumalik mula sa Kaniyang pag-akyat.

At nang masabi niya ito, sila'y hiningahan niya, at sa kanila'y sinabi, Tanggapin ninyo ang Espiritu Santo. Juan 20:22.

Ang Kanyang hininga ay naghahatid ng Espiritu Santo, at ang hininga ang lumilikha ng tunog ng mga salita. Si Jesus ang Salita, at ang Kanyang hininga ay naghahatid ng Espiritu Santo sa pamamagitan ng pagkakaloob ng Kanyang salita. Ang hininga ang nagbigay-buhay sa katawan ni Adan, at ang hininga rin ang nagbibigay-buhay sa hukbo ni Ezekiel na binubuo ng mga muling binuhay na tuyong buto ng mga patay.

"Ang ginawa ni Cristo na paghingahan ang kaniyang mga alagad ng Espiritu Santo, at ang pagkakaloob sa kanila ng kaniyang kapayapaan, ay gaya ng ilang patak bago ang masaganang pagbuhos na ipagkakaloob sa araw ng Pentecostes." Espiritu ng Propesiya, tomo 3, 243.

Sa pasimula ng panahon ng Pentekostes, ang “hininga” ni Kristo ay nagkaloob ng Espiritu Santo sa mga alagad, ngunit may ilan na nag-alinlangan.

Ngunit si Tomas, isa sa labindalawa, na tinatawag na Didimo, ay hindi kasama nila nang dumating si Jesus. Kaya’t sinabi sa kaniya ng ibang mga alagad, Nakita na namin ang Panginoon. Ngunit sinabi niya sa kanila, Maliban na makita ko sa kaniyang mga kamay ang tanda ng mga pako, at mailagay ko ang aking daliri sa tanda ng mga pako, at maipasok ko ang aking kamay sa kaniyang tagiliran, hindi ako maniniwala. Juan 2:24, 25.

Ang kapanahunan ng Pentecostes ay nagbukas ng isang panahon ng “pagsubok,” na nagsimula sa hininga ni Cristo at sa pagtatalo ukol sa pagdududa ni Tomas. Ang pagtatalo ni Tomas sa pasimula ay nagiging huwaran ng sigalot ng mga Hudyo sa pagtatapos ng panahon ng Pentecostes. Sa pasimula, ipinagkaloob ni Cristo sa mga alagad ang Kanyang salita at ang Espiritu Santo, at sa pagtatapos ng panahon ng Pentecostes, ipinagkaloob naman ng mga alagad ang salita at ang Espiritu Santo sa sanlibutan.

Ang gawaing isinakatuparan ni Cristo nang hiningahan Niya ang mga alagad ay ikalawang saksi sa gayunding gawaing Kaniyang katatapos lamang isakatuparan kasama ng mga alagad sa daan patungong Emaus.

At nangyari, na samantalang sila’y nag-uusap at nangangatwiran, si Jesus mismo’y lumapit at sumama sa kanila. Subalit pinigil ang kanilang mga mata upang hindi nila siya makilala. ...

At sinabi niya sa kanila, O kayong mga hangal, at makupad ang puso sa pagsampalataya sa lahat ng sinalita ng mga propeta: Hindi бага nararapat na magbata ang Cristo ng mga bagay na ito, at pumasok sa kanyang kaluwalhatian? At simula kay Moises at sa lahat ng mga propeta, ipinaliwanag niya sa kanila sa lahat ng mga Kasulatan ang mga bagay tungkol sa kanya. At nang malapit na sila sa nayong kanilang paroroonan, nagkunwari siyang magpapatuloy pa. Ngunit pinilit nila siya, na sinasabi, Manatili ka sa amin; sapagkat dapit-hapon na, at ang araw ay halos lumubog na. At pumasok siya upang tumuloy na kasama nila. At nangyari, na samantalang nakikipagkainan siya sa kanila, kinuha niya ang tinapay, at pinagpala, at pinaghati-hati, at ibinigay sa kanila. At nabuksan ang kanilang mga mata, at nakilala nila siya; at siya’y naglaho sa kanilang paningin. At nagsabi sila sa isa’t isa, Hindi бага nagliliyab ang ating puso sa loob natin, samantalang siya’y nakikipag-usap sa atin sa daan, at binuksan niya sa atin ang mga Kasulatan? Lucas 24:15, 16, 25-32.

Kung paanong si Jesus ay “umupo sa hapag-kainan” sa Emmaus, pagkaraan ay kumain Siya kasama ng mga alagad. Sa kapwa pagkakataon ay inilalarawan ang pagkain. Kapwa nilang tinutukoy na ang pasimula ng kapanahunan ng Pentecostes ay tinatakan ng hininga ng Espiritu Santo at gayundin ng pagkain. Ang mga pambungad na pangyayaring ito ay nagbunga ng sigalot sa pagitan ng isang pangkat na sumasampalataya at isang pangkat na nag-aalinlangan. Ang pagkain, ang pagkakaloob ng Espiritu Santo, at ang pagbubukas ng mga Kasulatan ay kinapapalooban ng katotohanang sinimulan ni Cristo ang Kanyang pagtuturo “kay Moises at sa lahat ng mga propeta.” Naipahatid ang katuruan ni Cristo sa pamamagitan ng pagkuha sa linyang propetiko ni Moises at paghahanay nito sa mga linya ng lahat ng mga propeta, dito ng kaunti at doon ng kaunti.

Noong 9/11, umihip ang hininga mula sa apat na hangin ni Ezekiel sa mga patay na tuyong buto ng ika-tatlumpu't pitong kabanata. Sa panahong iyon, gaya ng isinasagisag ng anghel na bumaba noong Agosto 11, 1840 at nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng unang anghel, ang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay bumaba dala ang isang mensaheng kailangang kainin, gaya ng pagkain ng mga alagad sa pasimula ng kapanahunan ng Pentecostes. Ang kawalan ng kahandaang maniwala ni Tomas ay tumutukoy na, kapag ipinakilala ang mensahe, minamarkahan ang isang pagliliglig.

Sa pagsasalita hinggil sa pagbagsak ng Twin Towers noong 9/11, sinasabi sa atin na ang Panginoon ay bumangon upang "lubhang yanigin ang mga bansa." Mahalagang alalahanin na ang isang "pagyanig" sa gitna ng bayan ng Diyos ay nagaganap sa pamamagitan ng mga lumalaban sa isang mensahe ng katotohanan. May mga "pagyanig" na panlabas, ngunit ang mga panloob na pagyanig sa loob ng iglesia ay nagaganap sa kapaligiran kung saan inilalahad ang isang mensahe.

Itinanong ko ang kahulugan ng pagyanig na aking nakita, at ipinakita sa akin na iyon ay idudulot ng tuwirang patotoong ibinubunsod ng payo ng Tunay na Saksi sa mga taga-Laodicea. Magkakaroon ito ng bisa sa puso ng tumatanggap, at aakay sa kanya na itaas ang pamantayan at ibulalas ang tuwirang katotohanan. Ang ilan ay hindi mababata ang tuwirang patotoong ito. Sila'y magsisibangon laban dito, at ito ang magsasanhi ng isang pagyanig sa bayan ng Diyos.

Nakita ko na ang patotoo ng Tunay na Saksi ay hindi man lamang kalahati ang pinakinggan at sinunod. Ang taimtim na patotoo kung saan nakasalalay ang kapalaran ng iglesia ay itinuring na magaan, kung hindi man lubos na ipinagwalang-bahala. Ang patotoong ito ay dapat magbunga ng malalim na pagsisisi; ang lahat ng tunay na tatanggap nito ay susunod dito at dadalisayin. *Early Writings*, 271.

Ang panloob na "pagyanig" ay sanhi ng mga sumasalungat sa paglalahad ng mensahe ng Laodicea. Tinutukoy ni Sister White ang mensahe nina Jones at Waggoner noong 1888 bilang ang mensahe ng Laodicea.

Ang mensaheng ibinigay sa atin nina A. T. Jones at E. J. Waggoner ay ang mensahe ng Diyos para sa iglesia sa Laodicea, at sa aba ng sinumang nag-aangking sumasampalataya sa katotohanan, ngunit hindi sinasalamain sa iba ang mga sinag na kaloob ng Diyos. *The 1888 Materials*, 1053.

Ang pagtutol sa mensahe sa Laodicea ay nagdudulot ng pagliliglig, at iniuugnay ni Kapatid na White ang mensahe ng 1888 sa pagbaba ng anghel ng Apocalipsis labing-walo.

Ang kawalan ng kahandaang isuko ang mga naunang-nabuong palagay at tanggapin ang katotohanang ito ang siyang naging saligan ng malaking bahagi ng pagtutol na naipamalas sa Minneapolis laban sa mensahe ng Panginoon sa pamamagitan ng mga Kapatid na Waggoner at Jones. Sa pag-uudyok sa gayong pagtutol, nagtagumpay si Satanas na mailayo sa ating bayan, sa malaking antas, ang natatanging kapangyarihan ng Banal na Espiritu na ninanasang ipagkaloob sa kanila ng Diyos. Hinadlangan sila ng kaaway na matamo ang kabisaang maaaring naging kanila sa pagdadala ng katotohanan sa sanlibutan, gaya ng ipinahayag ito ng mga apostol pagkatapos ng Araw ng Pentecostes. Ang liwanag na magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito ay sinalungat, at sa pamamagitan ng pagkilos ng ating sariling mga kapatid ay sa malaking antas ay naipagkait sa sanlibutan. Selected Messages, aklat 1, 235.

Ang pagdududa ni Tomas sa pasimula ng kapanahunan ng Pentecostes, na sumasagisag sa paghihimagsik laban sa mensaheng dumating sa araw ng Pentecostes, ay sumagisag sa pagyanig na naganap nang tumindig ang pamunuan ng Seventh-day Adventism at sumalungat sa mensahe para sa iglesya ng Laodicea, gaya ng iniharap nina Jones at Waggoner noong 1888. Noong 1888, bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labingwalo upang liwanagan ang lupa sa pamamagitan ng Kaniyang kaluwalhatian, ngunit, dahil sa malaking bahagi, sa kawalang-kahandaan ng mga pinunong iyon na isantabi ang mga dati nang opinyon at paniniwala, naulit ang paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram. Si Tomas, ang mga Hudyo sa Pentecostes, ang paghihimagsik ni Korah sa panahon ni Moises, at ang paghihimagsik noong 1888 ay pawang sumasagisag sa 9/11, kung kailan—ayon kay Joel—isang pakakak ang dapat hipan. Ang pakakak na iyon, ayon kay Isaias, ay hinihipan upang tukuyin ang mga kasalanan ng bayan ng Diyos, kaya sumasagisag sa 1888 at sa mensahe sa Laodicea. Ang bantay ni Jeremias, na humihihip ng pakakak upang muling bumalik sa “mga dating landas,” ay kaayon ng kay Isaias na itaas ang kaniyang tinig na parang pakakak. Ang mga bantay ni Jeremias ay ang mga bantay ni Habakkuk na nagtatanong kung ano ang magiging kaniyang katayuan sa argumento o debate ng kaniyang kasaysayan?

Ako’y tatayo sa aking bantayan, at magpapakatatag sa moog; magmamatiyag ako upang makita kung ano ang sasalitain niya sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako’y sinaway. Habakuk 2:1.

Ang salitang "reproved" ay nangangahulugang "sinaway o kinatwiranan," at ito’y nagpapahiwatig ng isang tanong, sapagkat ang kasunod na talata ay nagbibigay ng sagot.

At sinagot ako ng Panginoon at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mo itong malinaw sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Habakuk 2:2.

Ang "debate" o pagyanig na nagsimula bilang katuparan ng kasaysayan ng mga Milerita ay hinggil sa mensahe ni William Miller at sa kaniyang mga tuntunin ng pagpapakahulugan sa mga propesiya, laban sa mga teologo ng Protestantismo. Nagsimula ang pagtatalo sa kasaysayan ng

mga Milerita sa pamamagitan ng pagpapatibay ng mensaheng Milerita noong Agosto 11, 1840, nang "walang iba kundi si Jesu-Cristo" ay bumabang taglay ang isang munting aklat na dapat kunin at kainin ni Juan. Ang pagtatalo ng mga bantay ni Habakuk, ang mga pag-aalinlangan ni Tomas, ang paghihimagsik noong 1888, ang paghihimagsik ni Korah, at ang paratang ng kalasingan sa Pentekostes ay pawang sumasaksi sa isang pagtatalo na nagsimula noong 9/11. Ang kontrobersiyang pinagtatalunan ay hinggil sa mensahe ng huling ulan, na nagsimulang magwisik noong 9/11.

Ang kasagutang nasa aklat ni Habakuk na nagbunsod sa mga Millerita na likhain ang tsart noong 1843 ay may kaugnayan sa pagbuo ng dalawang uri ng mananamba, na kinakatawan nina Korah at ng kaniyang mga kasamahan laban kay Moises; ni Tomas at ng iba pang mga alagad; ng paratang ng mga Judio ng kalasingan sa Pentecostes; ng pamunuan ng Adbentismo noong 1888; ng mga Protestante laban sa mga Millerita noong 1844; at ng mga mangmang at matatalinong dalaga noong Oktubre 22, 1844.

Noong 9/11 hiningahan ni Cristo ang Kanyang mga alagad ng Espiritu Santo na parang ilang patak bago ang ganap na pagbubuhos sa batas sa Linggo. Pagkatapos, binuksan Niya ang kanilang pang-unawa sa makahulang mensahe, na nagsisimula sa "line upon line" kay Moises, sa pamamagitan ng pag-akay sa mga alagad na iyon pabalik sa mga dating landas ni Jeremias, kung saan sila'y pinahiran upang hipan ang pakakak ng babala. Ang hininga ni Cristo noong 9/11 ay nagmula sa apat na hangin nina Ezekiel at Juan at iyon ang mensahe sa Laodicea, na siyang "tuwid na patotoo" na nagdudulot ng pagyayanig kapag ito'y tinutulan. Ang 1888 ay isang tipo ng paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram, sapagkat hindi lamang ang mensahe ang tinatanggihan, kundi pati ang mga hinirang na bantay na nagbibigay sa pakakak ng tiyak na tunog.

Isinulat ni Sister White na ang "pagliliglig na aking nakita" "ay idudulot ng tuwirang patotoong pinalitaw ng payo ng Tunay na Saksi sa mga taga-Laodicea." Ang mensahe noong 1888 ang naturang tuwirang patotoo, at kapuwa ang 1888 at 9/11 ay nagmamarka sa pagbaba ng anghel ng Pahayag labing-walo.

Ang tuwirang patotoo ay nararapat na dalhin sa ating mga iglesia at mga institusyon, upang pukawin ang mga natutulog.

Kapag pinaniwalaan at sinusunod ang salita ng Panginoon, magaganap ang matatag at tuluy-tuloy na pagsulong. Makita nawa natin ngayon ang ating dakilang pangangailangan. Hindi tayo magagamit ng Panginoon hangga't hindi Niya ibinubuga ang hininga ng buhay sa mga tuyong buto. Narinig ko ang mga salitang winika: "Kung walang malalim na pagkilos ng Espiritu ng Diyos sa puso, kung wala ang impluwensiyang nagbibigay-buhay nito, ang katotohanan ay nagiging patay na titik." Review and Herald, Nobyembre 18, 1902.

Noong 9/11, ang mensahe sa Laodicea ay umabot sa ganap na katuparan, samantalang nagsimulang ipahayag ang huling panawagan sa dating bayan ng tipan ng Diyos. Noon din ay binanggit ni Sister White, "Dapat maihatid sa ating mga iglesia at mga institusyon ang isang tuwirang patotoo, upang pukawin ang mga natutulog." Nagsimula ang mensahe sa Laodicea nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis labing-walo noong 9/11, na ang ibig sabihin, noong 9/11 ang

mensahe sa mga Laodiceang Seventh-day Adventist noon at hanggang ngayon ay “magising.” Inutusan ni Joel ang mga lasing na magising sa talatang lima ng unang kabanata. Minamarkahan ng 9/11 ang pagdating ng huling panahon ng pagsubok para sa Adventismo, at kinakatawan nito ang utos ni Joel na magising. Nagsisimula ang kapanahunan ng Pentekostes sa isang paggising ng bayan ng Diyos noong 9/11 at nagwawakas sa katuparan ng talinghaga ng sampung dalaga bago mismo ang batas sa Linggo.

Ang pagkagising noong 9/11 ay isang panawagan sa huling salinlahi ng bayang tipan na nasa apostasya. Ang pagkagising na kaagad bago ang batas ng Linggo ay isinasara ang pintuan sa dating bayang tipan. Iisa ang pasimula at ang wakas, at noong Hulyo 2023, ang dalawang saksi ng Apocalipsis labing-isa ay ginising sa paghihimagsik na kaugnay ng hulagang Hulyo 18, 2020. Ang gitnang pagkagising ay kinakatawan ng paghihimagsik, na tumutukoy sa 9/11 bilang unang titik ng alpabetong Hebreo, sa Hulyo 18, 2020 bilang ikalabintatlong titik, at sa batas ng Linggo bilang ikadalawampu't dalawa at huling titik ng alpabetong Hebreo. Ang ikadalawampu't dalawang titik ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at pagka-tao na nagkakaroon ng kaganapan sa huli sa tatlong pagkagising na iyon.

Ang Panginoon ay "hiningahan ng buhay ang mga tuyong buto" noong 9/11, gaya ng hiningahan Niya ng Espiritu Santo ang mga alagad sa pasimula ng panahon ng Pentecostes. Ang mga alagad pagkatapos ng Kanyang pag-akyat ay kumakatawan sa mga tumanggap ng Espiritu Santo, na pagkatapos noon ay nabuksan ang kanilang pagkaunawa sa Salitang Propetiko sa pamamagitan ng metodolohiyang "line upon line." Ang pagtanggap ng Espiritu Santo ay naganap sa oras ng pagkain, sapagkat ang kumain nang espirituwal ay nangangailangan na kainin mo ang laman at inumin ang dugo ni Jesus, na Siyang Salita.

Ang mga rebelde na nakiisa kina Korah, Dathan at Abiram ay kumakatawan (gaya rin ng pamunuan ng Adventismo noong 1888) sa uring nagdudulot ng pagyanig sa pamamagitan ng pagsalungat sa mensaheng pakakak na tumutukoy sa mga kasalanan ng bayan ng Diyos at nananawagan din ng pagbabalik sa mga dating landas, ang mga saligang katotohanang kinakatawan ng "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Nananawagan ang pakakak kapwa ng pagkabuhay-espirituwal at ng reporma. Ang una sa mga makahulagang hiyas ni Miller, at siya ring unang itinakwil ng Adventismo, ay kumakatawan sa pasimula at katapusan ng kilusang Millerita. Ang pasimula at ang katapusan ng mensahe ng unang anghel na ipinangaral ng mga Millerita ay minarkahan ng "pitong panahon" ni Moises. Sa simula ito'y tinanggap, sa wakas ito'y itinakwil. Dahil sa pagtakwil na iyon, inilalarawan ni Ezekiel ang Adventismo bilang isang libis ng tuyong mga buto ng mga patay. Ang panahon mula 1863 hanggang sa Batas ng Linggo sa Estados Unidos ay ang libis ng pangitain, ayon kay Isaias dalawampu't dalawa, ngunit ito ay isang libis ng tuyong mga buto ng mga patay ayon kay Ezekiel. Ang dalawang yaong makahulagang libis ay tumutugma sa libis ni Jehosafat ayon kay Joel, na tinutukoy din ni Joel bilang ang Libis ng Pagpapasya.

Sa pagkakalatag ng mga konseptong ito, maaaring itanong: paano nangyari na noong 9/11 ay naging mensaheng tinukoy ni Pedro sa Pentecostes ang aklat ni Joel? Susubukan naming linawin ang mga konseptong ito sa mga sumusunod na artikulo.

(Isinulat noong ika-5 ng Nobyembre, 1892, mula sa Adelaide, Timog Australya, para sa 'Minamahal na Pamangking Lalaki at Pamangking Babae, Frank at Hattie [Belden].')

Kapag naliwanagan ka ng Espiritu Santo, makikita mo ang lahat ng kasamaan sa Minneapolis sa tunay nitong anyo, gaya ng pagtingin doon ng Diyos. Kung hindi na kita muling makita sa mundong ito, pakasiguro ka na pinatatawad kita sa dalamhati, kapighatian, at pasanin ng kaluluwa na idinulot mo sa akin nang walang anumang dahilan. Ngunit alang-alang sa iyong kaluluwa, alang-alang sa Kanya na namatay para sa iyo, nais kong makita mo at ikumpisal ang iyong mga kamalian. Nakiisa ka sa mga lumaban sa Espiritu ng Diyos. Taglay mo ang lahat ng ebidensiyang kailangan mo na ang Panginoon ay kumikilos sa pamamagitan ng mga Kapatid na Jones at Waggoner; ngunit hindi mo tinanggap ang liwanag; at matapos ang mga damdaming pinairal at ang mga salitang winika laban sa katotohanan, hindi mo naramdamang handa kang ikumpisal na ikaw ay nagkamali, na ang mga lalaking ito ay may mensahe mula sa Diyos, at iyong minaliit kapwa ang mensahe at ang mga sugo.

Kailanma'y hindi ko pa nakita sa gitna ng ating bayan ang gayong matibay na pagkakuntento sa sarili at kawalang-kahandaang tumanggap at kilalanin ang liwanag, gaya ng nahayag sa Minneapolis. Ipinakita sa akin na wala ni isa sa pangkat na nagkukop sa espiritung nahayag sa pulong na iyon ang muling magkakaroon ng malinaw na liwanag upang matalos ang kahalagahan ng katotohanang ipinadala sa kanila mula sa langit, hangga't hindi nila ibinababa ang kanilang kapalaluan at ipinahayag na hindi ang Espiritu ng Diyos ang nagpapakilos sa kanila, kundi ang kanilang isipan at puso ay napuspos ng pagkiling at pagtatangi. Nais ng Panginoon na lumapit sa kanila, na pagpalain sila at pagalingin sa kanilang mga pagtalikod, ngunit hindi sila tumalima. Pinakilos sila ng gayunding espiritu na nag-udyok kina Korah, Dathan, at Abiram. Ang mga lalaking iyon sa Israel ay nagpasiyang salungatin ang lahat ng katibayan na magpapatunay na sila'y mali, at nagpatuloy sila sa kanilang landas ng pagkakawalay ng loob hanggang sa marami ang nahila upang makipisan sa kanila.

Sino ang mga ito? Hindi ang mahihina, hindi ang mga mangmang, hindi ang mga hindi naliwanagan. Sa paghihimagsik na iyon ay may dalawang daan at limampung mga pangulo na bantog sa kapulungan, mga lalaking tanyag. Ano ang kanilang patotoo? "Banal ang buong kapulungan, bawat isa sa kanila, at ang Panginoon ay nasa gitna nila: kaya bakit nga itataas ninyo ang inyong mga sarili sa ibabaw ng kapulungan ng Panginoon?" [Numbers 16:3]. Nang si Korah at ang kanyang mga kasamahan ay nangamatay sa ilalim ng kahatulan ng Diyos, hindi nakita ng mga taong kanilang nilinlang ang kamay ng Panginoon sa himalang ito. Kinabukasan, inakusahan ng buong kapulungan sina Moises at Aaron, "Pinatay ninyo ang bayan ng Panginoon" [verse 41], at dumapo ang salot sa kapulungan, at mahigit sa labing-apat na libo ang nangamatay.

Nang nabalak kong lisanin ang Minneapolis, ang anghel ng Panginoon ay tumayo sa aking tabi at nagsabi: 'Hindi gayon; may ipinagagawa sa iyo ang Diyos sa lugar na ito. Ang mga tao ay muling ginaganap ang paghihimagsik nina Korah, Dathan, at Abiram. Inilagay Kita sa iyong nararapat na katayuan, na hindi kikilalanin ng mga wala sa liwanag; hindi nila pakikinggan ang iyong patotoo; ngunit sasaiyo Ako; ang Aking biyaya at kapangyarihan ang magtataguyod sa iyo. Hindi ikaw ang kanilang hinahamak, kundi ang mga sugo at ang mensaheng Aking

ipinadadala sa Aking bayan. Ipinakita nila ang paghamak sa salita ng Panginoon. Binulag ni Satanas ang kanilang mga mata at pinilipit ang kanilang paghatol; at malibang ang bawat kaluluwa ay magsisi sa kanilang kasalanang ito, ang hindi pinabanal na kasaralang ito na lumalapastangan sa Espiritu ng Diyos, sila'y lalakad sa kadiliman. Aalisin Ko ang kandelerong mula sa kinalalagyan nito malibang magsisi sila at magbalik-loob, upang sila'y Aking pagalingin. Pinadilim nila ang kanilang espirituwal na paningin. Ayaw nila na ipamalas ng Diyos ang Kaniyang Espiritu at ang Kaniyang kapangyarihan; sapagkat taglay nila ang diwa ng panlilibak at pagkasuklam sa Aking salita. Kawalang-seryoso, pagwawalang-kabuluhan, pagbibiro, at paglolokohan ay araw-araw na isinasagawa. Hindi nila inilagak ang kanilang puso upang hanapin Ako. Sila'y lumalakad sa mga ningas na sila mismo ang nagsindi, at malibang magsisi sila, hihiga sila sa kapighatian. Ganito ang sabi ng Panginoon: Manatili ka sa iyong puwesto ng tungkulin; sapagkat Ako ay sumasaiyo, at hindi Kita iiwan ni pababayaan.' Ang mga salitang ito mula sa Diyos ay hindi ko nangahas na ipagsawalang-bahala.

Ang liwanag ay nagniningning sa Battle Creek sa malinaw at maningning na mga sinag; ngunit sino sa mga nakilahok sa pagpupulong sa Minneapolis ang lumapit sa liwanag at tumanggap ng mayamang mga kayamanan ng katotohanang ipinadala sa kanila ng Panginoon mula sa langit? Sino ang nakipagsabay, hakbang sa hakbang, sa Pinuno, si Cristo Jesus? Sino ang lubos na nagkumpisal ng kanilang maling sigasig, ng kanilang pagkabulag, ng kanilang mga panibugho at masasamang hinala, ng kanilang pagsalansang sa katotohanan? Wala ni isa man; at dahil sa kanilang matagal na pagpapabaya sa pagkilala sa liwanag, iniwan na sila nito nang malayong-malayo sa hulihan; hindi sila lumalago sa biyaya at sa pagkakilala kay Cristo Jesus na ating Panginoon. Nabigo silang tanggapin ang kinakailangang biyaya na sana'y kanilang natamo, at na sana'y nakapagpatibay sa kanila upang maging mga lalaking matatag sa karanasang panrelihiyon.

Ang paninindigang tinayuan sa Minneapolis ay waring isang di-malalampasang hadlang na sa malaking antas ay nagkulong sa kanila kasama ng mga mapagduda, mga mapagtanong, at ng mga tumatanggi sa katotohanan at sa kapangyarihan ng Diyos. Kapag dumating muli ang isa pang krisis, yaong malaon nang sumalansang sa mga patunay na patung-patong ay muling susubukin sa mga puntong doon sila lantad na nabigo, at magiging mahirap para sa kanila na tanggapin ang mula sa Diyos at tanggihan ang mula sa mga kapangyarihan ng kadiliman. Kaya't ang tanging ligtas na landas nila ay ang lumakad sa kababaang-loob, na gumagawa ng mga landas na tuwid para sa kanilang mga paa, upang ang pilay ay huwag mailigaw. Lubhang mahalaga kung kanino tayo nakikisama, kung sa mga taong lumalakad na kasama ng Diyos at sumasampalataya at nagtitiwala sa Kanya, o sa mga taong sumusunod sa sarili nilang inaakalang karunungan, na lumalakad sa mga alipato ng apoy na sila rin ang nagsindi.

Ang oras, ang pagmamalasakit, at ang pagpapagal na kinakailangan upang salungatin ang impluwensiya ng mga kumilos laban sa katotohanan ay naging lubhang malaking kawalan; sapagkat sana'y naiusad na natin nang ilang taon ang ating kaalamang espirituwal; at napakarami, napakaraming kaluluwa ang sana'y naidagdag sa iglesya kung yaong mga nararapat sanang lumakad sa liwanag ay nagpatuloy sa pagkakilala sa Panginoon, upang makilala nila na ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga. Ngunit kapag napakaraming pagpapagal ang kailangang gugulin mismo sa loob ng iglesya upang salungatin

ang impluwensiya ng mga manggagawang tumindig na parang pader na granito laban sa katotohanang ipinapadala ng Diyos sa Kaniyang bayan, ang sanlibutan ay naiiwan sa relatibong kadiliman.

Ipinasiya ng Diyos na ang mga bantay ay magsibangon at, na may nagkakaisang tinig, ihayag ang isang tiyak at mapagpasiyang mensahe, na bigyan ang trumpeta ng tiyak na tunog, upang ang bayan ay lahat agad sumampa sa kani-kanilang puwesto ng tungkulin at gampanan ang kanilang bahagi sa dakilang gawain. Kung magkagayon, ang malakas at malinaw na liwanag ng yaong isa pang anghel na bumababa mula sa langit na taglay ang dakilang kapangyarihan ay sana'y pinuno ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. Tayo'y mga taon nang nahuhuli; at yaong mga nanatili sa pagkabulag at humadlang sa pagsulong ng mismong mensaheng nilayon ng Diyos na lumabas mula sa pagpupulong sa Minneapolis na gaya ng isang ilawang nagniningas, ay kailangang magpakumbaba ng kanilang mga puso sa harap ng Diyos at makita at maunawaan kung paanong ang gawain ay nahadlangan dahil sa pagkabulag ng kanilang isip at sa katigasan ng kanilang puso.

Mga oras ang ginugol sa pakikipagtalo sa mga kaliit-liitang bagay; mga gintong pagkakataon ang nasayang, samantalang ang mga sugo ng langit ay nagdalamhati, nainip sa pagkaantala. Ang Banal na Espiritu—napakaliit ang pagpapahalaga sa Kanyang kahalagahan o sa pangangailangan na tanggapin Siya ng bawat kaluluwa. Ang mga tumatanggap ng makalangit na pagkakaloob ay lalabas na nakasuot ng baluti ng katuwiran upang makipagdigma para sa Diyos. Igagalang nila ang mga patnubay ng Panginoon at mapupuspos ng pasasalamat sa Kanya dahil sa Kanyang awa. Ngunit sa napakaraming dako at sa napakaraming pagkakataon, masasabi nang may katotohanan—gaya noong mga araw ni Cristo hinggil sa mga nagpapakilalang bayan ng Diyos—na hindi naganap ang maraming makapangyarihang gawa dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya. Marami, na nakagapos sa mga tanikala ng kadiliman, ang iginalang sapagkat ginamit sila ng Diyos, at ang kanilang kawalan ng pananampalataya ay nag-udyok ng pagdududa at pagkiling laban sa mensahe ng katotohanan na pinagsisikapang ipahatid ng mga anghel ng langit sa pamamagitan ng mga kasangkapang pantao—ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, ang katuwiran ni Cristo. The 1888 Materials, 1066-1070.